

Sygn. akt I C 1120/18

WYROK

1 *W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ*

Dnia 06 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Anna Ściepuro

Protokolant starszy sekretarz sądowy Anna Kordecka

po rozpoznaniu w dniu 06 lutego 2019 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. z siedzibą we W.

przeciwko Z. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Z. M. na rzecz powoda P. we W. kwotę 13.448,94 zł (trzydzieści tysięcy czterysta czterdzieści osiem złotych i dziewięćdziesiąt cztery grosze) wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 21 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego Z. M. na rzecz powoda P. we W. kwotę 3.917 zł (trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

Sygnatura akt I C 1120/18

UZASADNIENIE

W dniu 21 sierpnia 2017 roku powód P. z siedzibą we W. wniósł pozew przeciwko Z. M. o zapłatę kwoty 13.448,94 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonych od dnia 21 sierpnia 2017r. do dnia zapłaty.

Strona powodowa wniosła również o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów sądowych wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 02 lipca 2008 roku pozwany Z. M. zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę bankową o nr (...) - (...) - / (...) z której warunków nie wywiązał się w terminie. Powód podniósł, że w dniu 19 grudnia 2016r. pierwotny wierzyciel zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na rzecz P. z siedzibą we W. całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z (...) Bank (...) S.A. o nr (...) - (...) - / (...)

Powód wskazał, że w dniu 17 lutego 2017r. zawarł z pozwanym Z. M. umowę ugody, z której treści wynika, że pozwany złożył oświadczenie o uznaniu, tak co do zasady jak i wysokości, wierzytelności przysługującej poprzednio wierzycielowi pierwotnemu w wysokości 12.894,99 zł. Jednocześnie strony ustaliły, że spłacana przez pozwanego wierzytelność zostanie powiększona o odsetki umowne w wysokości 2.125,58 zł. Powód wskazał, że pozwany nie wywiązał się z tego zobowiązania.

Zadłużenie strony pozwanej, stanowiące wartość przedmiotu sporu, wynosi na dzień złożenia pozwu 13.448,94 zł, w skład której wchodzi należność główna w kwocie 12.894,99 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne wraz z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Powód zaznaczył, że na kwotę odsetek umownych naliczanych na podstawie postanowień ugody od kwoty bazowej ugody według stopy procentowej określonej postanowieniami umowy ugody, składa się kwota 361,06 zł, natomiast na kwotę odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, obliczoną zgodnie z ugodą od kwoty bazowej ugody w wysokości równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, naliczaną od dnia 13 lipca 2017r. do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa w sprawie, składa się kwota w wysokości 192,89 zł. Powód wskazał, że w dniu 19 lipca 2017r. skierował do strony pozwanej wezwanie do zapłaty, które jednak nie przyniosło oczekiwanego rezultatu.

Postanowieniem z dnia 04 października 2017r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1576668/17, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, orzekł o przekazaniu sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tczewie.

W dniu 09 marca 2018r. w sprawie o sygn. akt I Nc 5707/17 wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany Z. M. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości z uwagi na przedawnienie roszczenia, brak legitymacji czynnej po stronie powoda, brak skutecznej cesji wierzytelności dochodzonej w pozwie na rzecz powoda oraz nieskuteczności ugody z dnia 17 lutego 2017r., w szczególności braku skutku uznania roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 lipca 2008 roku pozwany Z. M. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki o nr (...) / (...) z której warunków, pozwany nie wywiązał się. W dacie zawarcia umowy pożyczki, powód prowadził działalność gospodarczą.

(okoliczności bezsporne)

Pożyczkodawca po uprzednim złożeniu przez Z. M. wniosku o pożyczkę gotówkową, udzielił Z. M. pożyczki w kwocie 2.000 zł, z jednoczesnym ustaleniem, że prowizja za udzielenie pożyczki wynosi 1.000 zł. Pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty zobowiązania z odsetkami w 96 miesięcznych ratach w wysokości i terminach ustalonych w planie spłaty, który stanowi integralną część umowy. Treścią zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem umowy, Z. M. wyraził zgodę i upoważnił (...) S.A. do dokonania przez (...) S.A. przelewu wierzytelności, w tym niewymagalnych, z tytułu umowy, na rzecz osób trzecich.

W dniu 29 września 2015r. (...) Bank (...) S.A. wystawił przeciwko Z. M. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na kwotę 11.318,19 zł. W dniu 29 września 2015r. pierwotny wierzyciel skierował do Sądu Rejonowego w Tczewie wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...).

(dowód: wniosek o pożyczkę gotówkową- k. 69, umowa pożyczki nr (...) / 2008 – k. 66-68, wyciąg z Taryfy prowizji i opłat bankowych w (...) S.A. dla klientów korzystających z P. gotówkowej- k. 70, plan spłaty umowy kredytowej nr (...) / 2008- k. 71-73, Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...) - k. 74, wniosek o nadanie klauzuli wykonalności (...) k. 75-76, zeznania pozwanego Z. M. z dnia 06 lutego 2019r. - przedział czasowy 00:05:27- 00:26:09 - k. 83v - 84)

Pismem z dnia 16 marca 2016r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. skierował do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Elku J. M. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko Z. M..

(dowód: wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego- k. 77-78)

W dniu 19 grudnia 2016 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła z P. (...) z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, obejmującą także wierzytelność w stosunku do Z. M..

(dowód: umowa przelewu wierzytelności- k. 18-29, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji- k. 30)

Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2016r. wydanym w sprawie Km (...), Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Elku J. M. orzekł o umorzeniu postępowania egzekucyjnego przeciwko Z. M., wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(dowód: postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Elku J. M. wydane w sprawie Km (...) k. 79-80)

W dniu 10 stycznia 2017r. pierwotny wierzyciel skierował do pozwanego Z. M. zawiadomienie o dokonaniu przelewu wierzytelności na rzecz powoda. Jednocześnie w treści pisma wskazano, że na dzień 21 grudnia 2016r. przeterminowane zadłużenie z tytułu przedmiotowej wierzytelności wynosiło łącznie 12.840,73 zł.

(dowód: zawiadomienie z dnia 10 stycznia 2017r.- k. 81, zeznania pozwanego Z. M. z dnia 6 lutego 2019r.- przedział czasowy 00:05:27- 00:26:09 - k. 83v - 84)

W dniu 17 lutego 2017r. powód zawarł ze Z. M. ugodę na okres od dnia 17 lutego 2017r. do dnia 17 sierpnia 2021r., mocą której dłużnik zobowiązał się do spłaty kwoty 15.020,57 zł, na którą to składały się:

- kwota 12.894,99 zł z tytułu wierzytelności,

- kwota 2.125,58 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych od dnia 17 lutego 2017r. od kwoty wierzytelności pozostałej do spłaty.

W ugodzie tej powód oświadczył, że nabył od (...) Bank (...) S.A., w oparciu o umowę przelewu wierzytelności z dnia 19 grudnia 2016r. wierzytelność pieniężną wobec pozwanego wynikającą z umowy nr (...)-/2008 z dnia 2 lipca 2008r. Wierzytelność na dzień 17 stycznia 2017r. wynosiła łącznie 12.894,99 zł. Z. M. w treści zawartej ugody oświadczył, że uznaje przedmiotową wierzytelność i zobowiązuje się do jej spłaty. Strony mocą ugody ustaliły, że spłata zadłużenia nastąpi w 55 ratach, pierwsza rata w kwocie 273 zł - do 17 lutego 2017r., kolejne raty w kwotach po 273 zł - w terminie do 17 dnia każdego miesiąca, przy czym ostatnia z nich w kwocie 278,57 zł - płatna do 17 sierpnia 2021r. W treści ugody zaznaczono, że w przypadku opóźnienia dłużnika w płatnościach stanowiących równowartość dwóch pełnych rat ugody, wierzyciel zastrzega sobie prawo pisemnego wypowiedzenia ugody z zachowaniem 7-dniowego terminu wypowiedzenia i po jego upływie cała pozostała do zapłaty kwota staje się natychmiast wykonalna i może być dochodzona przed sądem. Wierzyciel w treści ugody zazaczył, iż jest uprawniony do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, obowiązującej w dacie powstania opóźnienia.

(dowód: ugoda z dnia 17 lutego 2017r.- k. 32-35, zeznania pozwanego Z. M. z dnia 06 lutego 2019r.- przedział czasowy 00:05:27- 00:26:09)

Pismem z dnia 19 lipca 2017r. powód skierował do Z. M. ponaglenie uregulowania zadłużenia w kwocie 13.285,73 zł do dnia 26 lipca 2017r.

(dowód: pismo z dnia 19 lipca 2017r.- k. 36)

W dniu 08 czerwca 2017r. powód skierował do Z. M. pismo zawierające wypowiedzenie ugody w sprawie nr (...).

(dowód: wypowiedzenie ugody w sprawie nr (...) k. 31)

Pozwany popadł w zadłużenie w związku z upadkiem prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa oraz powstałych u pozwanego problemów zdrowotnych. Pozwany zalega z płatnościami zobowiązań w stosunku do różnych wierzycieli na łączną kwotę około 1.000.000 zł. Pozwany Z. M. jest osobą bezrobotną, prowadzi wspólne gospodarstwo z żoną, mając także na utrzymaniu dwoje dzieci.

(dowód: zeznania pozwanego Z. M. z dnia 6 lutego 2019r.- przedział czasowy 00:05:27- 00:26:09 - k. 83v - 84)

Stan faktyczny w sprawie został ustalony przede wszystkim na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana w toku procesu przez strony, a ich prawdziwość i rzetelność nie budziła również wątpliwości Sądu, dlatego uznano je w całości za wiarygodne. Z przedstawionych Sądowi dokumentów wynika jednolity obraz zdarzeń związanych z zawarciem umowy i ugody, niewykonaniem zobowiązania przez stronę pozwaną oraz biegiem terminu przedawnienia roszczenia.

Z. M. potwierdził fakt zawarcia z powodem ugody w dniu 17 lutego 2017r. Pozwany podnosił, że w dacie zawierania z powodem ugody był w złym stanie psychicznym, jednakże poza głośnym twierdzeniem dotyczącym niezastnienia racjonalnej oceny zawieranej ugody, pozwany nie przedstawił żadnych dowodów świadczących o braku świadomego podjęcia decyzji w zakresie zawarcia ugody z dnia 17 lutego 2017r. Wobec powyższego, dokonując całościowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego w zakresie dotyczącym twierdzenia o nieświadomym związaniu się przez pozwanego z powodem treścią ugody z dnia 17 lutego 2017r.

Nadto pozwany Z. M. w złożonych zeznaniach przyznał, że zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę pożyczki, z której warunków wywiązał się jedynie w części. Zeznania pozwanego w zakresie dotyczącym faktu zawarcia z pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki oraz poinformowania go o dokonanej przez pożyczkodawcę cesji wierzytelności, Sąd uznał za wiarygodne i mogące stanowić pełnowartościowy materiał dowodowy, bowiem były one spójne, konsekwentne i zbieżne ze zgromadzonymi dowodami.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się w całości zasadne.

Zgodnie z art. 720 § 1 i 2 kc - przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Zważywszy na fakt, że dającym pożyczkę był w niniejszej sprawie podmiot szczególny – bank, przeto umowę strony regulowały także przepisy prawa bankowego.

Przechodząc do kwestii skuteczności umowy przelewu wierzytelności – jako legitymującej powoda w niniejszym procesie, to wskazać trzeba, że umowa z dnia 19 grudnia 2016r. zawarta pomiędzy pierwotnym wierzycielem i powodem, sama w swojej treści nie wskazywała konkretnie na umowę pozwanego z (...) Bank (...) S.A., odwołując się jedynie do załącznika umowy cesji. Na okoliczność tego, że załącznik ten obejmował także wierzytelność pozwanego, powód przedstawił wydruk komputerowy – „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”. Nie oznacza to jednak, że nie może on stanowić dowodu w sprawie. Jak wskazuje się bowiem w orzecznictwie - wydruki komputerowe stanowią "inny środek dowodowy", o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. Ich moc dowodową należy oceniać zgodnie z zasadami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c. (por. Sąd Apelacyjny w Białymstoku, wyrok z dnia 19 grudnia 2014r., I ACa 637/14, Lex nr 1602874). Reasumując uznać trzeba, że przedstawiony przez powoda wydruk sam w sobie jest dowodem, lecz niewątpliwie jego moc dowodową należy ocenić inaczej niż np. moc dokumentu. Wydruk taki bowiem nie jest opatrzony podpisem. Sąd zapoznaje się jedynie z wydrukiem z pewnego zbioru danych, przy czym nie ma możliwości oceny prawidłowości tychże, wreszcie trudno też ocenić czy w ogóle wydruk ten w sposób rzetelny odzwierciedla danej zawarte w formie elektronicznej. Moc dowodową przeto takiego dokumentu należy więc zrównać z mocą dowodową np. zeznań strony – bliską jej twierdzeń. Oczywiście przy tym jest, że twierdzenie strony nie może stanowić nawet uprawdopodobnienia faktu, a już z całą pewnością nie jest jego udowodnieniem. Co się tyczy zeznań strony procesu cywilnego to należy pamiętać, że w zakresie jakim stanowią one źródło wiedzy o faktach – są one dowodem o charakterze pomocniczym, co wynika z treści art. 299 kpc, w myśl którego jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały nie wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów zarządzi dowód z przesłuchania stron. Jak wskazuje się w literaturze – ograniczenia płynące z art. 299 kpc są konsekwencją założenia nikłej wartości dowodowej wypowiedzi osoby bezpośrednio zainteresowanej wynikiem postępowania. (T. Ereciński, op. cit., s. 628).

Gdyby więc powód przestał jedynie na przedstawieniu opisanej umowy cesji wierzytelności wraz ze wspomnianym wydrukiem, można by uznać, że zaproponowany materiał dowodowy nie cechowałby się wystarczającą mocą dowodową dla potrzeb niniejszego procesu. Niemniej jednak powód w niniejszej sprawie powołał się na niezwykle istotne inne okoliczności – mianowicie dotyczące zawarcia z powodem ugody. Ugody, której podpisania – co już wyżej zaznaczono – pozwany nie kwestionował. Co prawda powód wskazywał na okoliczność złego stanu psychicznego w dacie zawierania ugody z powodem, jednakże okoliczność braku świadomego podjęcia decyzji nie została wykazana. Trudna sytuacja życiowa nie stanowi podstawy do uznania, że pozwany był w błędzie w chwili zawierania z powodem ugody. W dacie zawierania ugody, pozwany, będący osobą dorosłą, uznał, że jest to dla niego najlepsza droga do rozwiązania jego problemów dot. zadłużenia. Należy mieć na uwadze także okoliczność, na którą wskazał sam pozwany, że zobowiązania pożyczkowe zaciągał w dacie prowadzenia działalności gospodarczej, a zatem zasadnym jest domniemanie, że pozwany posiadał doświadczenie w zakresie zawierania umów i podejmowania czynności o charakterze prawnym. W przedstawionej ugodzie powód oświadczył, że nabył od (...) Bank (...) S.A. w oparciu o umowę przelewu wierzytelności z dnia 19 grudnia 2016r. wierzytelność pieniężną wobec pozwanego wynikającą z umowy nr (...) - /2008 z dnia 2 lipca 2008r., a wierzytelność ta wynosi na dzień 17 stycznia 2017r. łącznie 12.894,99 zł. Pozwany z kolei podpisując się pod tą umową oświadczył, że uznaje wierzytelność tak opisaną i zobowiązał się do jej spłaty na zasadach opisanych w ugodzie. Nadto należy podkreślić, że pozwany składając zeznania w sprawie przyznał, że został poinformowany o sprzedaży wierzytelności przez pierwotnego wierzyciela.

Jak zauważa się w orzecznictwie - jeżeli zarówno sama treść art. 917 k.c., cel ugody i treść ugody jednoznacznie wskazują, iż w ugodzie chodzi o zmianę istniejącego już między stronami stosunku prawnego w celu usunięcia niepewności albo zapewnienie realizacji roszczeń wynikających z tego stosunku, to tym samym nie jest uprawnione stanowisko, iż ugoda może powołać do życia nowy stosunek prawny między stronami. Tym samym oznaczenie terminów spłat, nawet na długi okres czasu, co oczywiście, nie może skutkować uznaniem, że jest to nowe zobowiązanie, oderwane od dotychczasowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 października 2014r., I ACa 685/14, Lex nr 1649311). Co więcej - celem zawarcia ugody i uzasadnieniem poczynionych w niej ustępstw jest istnienie niepewności co do powstania lub potencjalnie przynajmniej możliwość powstania między stronami sporu co do roszczeń wynikających ze stosunku prawnego (por. z kolei Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 8 października 2013r., I ACa 287/13, Lex nr 1403837). Skoro więc powód nie tylko powołuje się na umowę cesji wierzytelności oraz wspomniany wydruk komputerowy odnoszący się do umowy zawartej z pozwanym, lecz nadto przedstawia ugodę pozasądową, w której w sposób bezsprzeczny pozwany potwierdza fakt zawarcia umowy bankowej i nabycie z niej wierzytelności przez powoda – to nie ulega wątpliwości, że tym samym powód udowodnił, że rzeczywiście nabył to roszczenie od pierwotnego wierzyciela. Nie można też zapomnieć o tym, że powód przedstawił całą dokumentację pierwotną – umowę pożyczki z załącznikami zawartą z pierwotnym wierzycielem, Bankowy Tytuł Wykonawczy oraz postanowienie o umorzeniu egzekucji wobec pozwanego – dokumenty te - logicznie rozumując – nie mogłyby być w posiadaniu powoda, gdyby mu nie zostały przekazane przez pierwotnego wierzyciela. To z kolei wskazuje na legitymację czynną powoda.

Podkreślenia wymaga, że ugoda pozasądowa ma charakter przede wszystkim umowy. Jest zasadą, że zawarta przez strony stosunku cywilnoprawnego ugoda pozasądowa wiąże strony, z zastrzeżeniem - stosownie do okoliczności - dopuszczalności uchylenia się od jej skutków prawnych (por. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 21 lutego 2013r., I ACa 794/12, Lex nr 1344212). Należy jednak pamiętać, że brak oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu nie oznacza, że sama ugoda jako dwustronna czynność prawna nie może być nieważna z innych przyczyn, co rozpoznający sprawę sąd powszechny powinien uwzględnić nawet pomimo braku podniesienia przez strony w tym zakresie odpowiednich zarzutów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2013r., IV CNP 36/12, Lex nr 1311791). W niniejszej jednak sprawie Sąd nie dopatrył się żadnych przesłanek, które wskazywałyby na nieważność ugody powoda z pozwanym. Wspomnianą ugodą doszło do rozłożenia należności na raty. Tymczasem jak podnosi się w judykaturze - modyfikacja zobowiązania dłużnika, polegająca na odroczeniu wymagalności świadczenia pieniężnego i rozłożeniu go na raty, nie sprzeciwia się właściwości stosunku,

ustawie ani zasadom współzycia społecznego (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lutego 2005r., IV CK 502/04 Lex nr 177277).

Powyższe wskazuje, że powód udowodnił zarówno istnienie wierzytelności wobec pozwanego do żądanej w pozwie kwoty, jak i to, że wierzytelność tą nabył.

Niezasadny okazał się zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 118 kc - jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Roszczenia przeto powoda – jako przedsiębiorcy – podlegają 3-letniemu terminowi przedawnienia. Wobec okoliczności zawarcia przez strony postępowania ugody, niecelowym dokonywanie dokładnych ustaleń czy zobowiązanie zawarte przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem było już przedawnione np. w momencie zawierania umowy przelewu wierzytelności.

Zgodnie z art. 117 § 2 kc - po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Nawet więc jeżeli hipotetycznie tylko założyć, że przed zawarciem wspomnianej ugody doszło do przedawnienia roszczenia, to niewątpliwie podpisanie umowy z powodem wskazuje – na zrzeczenie się przez pozwanego z takiego zarzutu. W orzecznictwie podkreśla się, że tylko wówczas można przyjąć dorozumiane oświadczenie woli dłużnika o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia, gdy jego zamiar zrzeczenia się zarzutu przedawnienia wynika w sposób niewątpliwy z towarzyszących temu oświadczeniu okoliczności. Takie okoliczności to np. pertraktacje dłużnika z wierzycielem na temat rozłożenia długu na raty, zawarcie umowy nowacyjnej, zawarcie ugody sądowej lub pozasądowej (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 lipca 2004r., V CK 620/03, Lex nr 137673). Taka właśnie sytuacja niewątpliwie wystąpiła w niniejszej sprawie, nie upłynął okres 3 lat, strony zawarły ugodę na okres od 17 lutego 2017r. do 17 sierpnia 2021 r. W dniu 08 czerwca 2017r. powód skierował do pozwanego wypowiedzenie ugody. Jednocześnie należy w sposób wyraźny zaznaczyć, że wypowiedzenie ugody, zgodnie z treścią jej zapisów, było uprawnieniem, a nie obowiązkiem powoda.

Mając na uwadze powyższe, w oparciu o powołane przepisy, należało orzec o uwzględnieniu powództwa, co znalazło wyraz w punkcie 1. sentencji wyroku. Rozstrzygając w przedmiocie odsetek, Sąd oparł się na przepisie art. 359 § 1 i §2 1 kc, zgodnie z którym odsetki od sumy pieniężnej należą się wtedy, gdy wynika to z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu.

W punkcie 2. sentencji wyroku, na podstawie art. 98 K.p.c. orzeczono o kosztach postępowania. Ponieważ w niniejszej sprawie stroną przegraną jest pozwany, Sąd zasądził od niego na rzecz powoda koszty procesu, na które złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 300 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone na kwotę 3.600 zł zgodnie z treścią §2 pkt. 5) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.).